

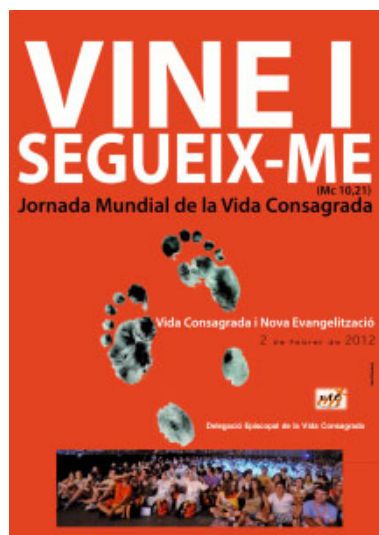
PARAULA I VIDA

Els religiosos i l'evangelització

Per a les comunitats eclesials són una autèntica riquesa els homes i les dones que per amor a Déu i als germans viuen més radicalment les exigències del baptisme que han rebut. Aquests cristians i cristianes els coneixem en l'Església com els qui viuen una vida consagrada a Déu, seguint radicalment Jesús en la castedat, la pobresa i l'obediència. Han escoltat i acollit la invitació del Senyor: «Vine i segueix-me.»

Aquestes paraules que es llegeixen a l'Evangeli de sant Marc han estat escollides per a la celebració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, instituïda per a tota l'Església pel beat Joan Pau II, l'any 1997. Aquesta jornada se celebra cada any el dia 2 de febrer, festa de la Presentació de Jesús al temple de Jerusalem. En aquesta festa, l'esmentada presentació és com un símbol de l'ofrena que els religiosos i religioses fan de les seves vides a Déu.

En sintonia amb una de les preocupacions majors de l'Església actual, s'ha escollit com a lema per a la jornada d'enguany: «Vida consagrada i nova evangelització». En realitat, la vida consagrada és al mateix cor de l'Església com un element decisiu per al compliment de la seva missió, que és essencialment la d'evangelitzar; és a dir, portar la figura i l'evangeli de Jesús a totes aquelles persones que no el coneixen o que, coneixent-lo d'alguna manera, no viuen amb prou consciència i responsabilitat la resposta a Déu per mitjà de la

fe. La vida consagrada és un do preciós i necessari també per als temps d'ara i per al futur del poble de Déu, perquè pertany íntimament a la seva vida, a la seva santedat i a la seva missió.

La presència d'aquests homes i aquestes dones en l'Església i en el món interessa a tothom. La història dels nostres pobles i ciutats no es pot escriure sense comptar amb la presència i les obres de molts monestirs i congregacions religioses. Pensem en la construcció espiritual i cultural d'Europa i també en les institucions religioses en el camp de l'ensenyament, de la cura dels malalts, de l'assistència als ancians, als pobres, als marginats, a persones amb disminucions, etc.

Fa uns anys, per iniciativa de la Unió de Religiosos de Catalunya, es va fer un rigorós estudi sociològic sobre el servei que els religiosos i religioses fan a la nostra societat. La constatació d'aquest estudi va ser que els religiosos i religioses són especialment presents en tots aquells grups de la nostra societat en els quals és més necessària una assistència social.

Per això, són ben justes les paraules que sobre els religiosos i religioses va dir el Concili Vaticà II: «Ningú no ha de pensar que els religiosos es desentenen dels homes o bé són inútils per a la ciutat terrenal». Al contrari, els religiosos i les religioses, sigui en els monestirs, sigui en els ordes i congregacions, sigui en els instituts seculars (caracteritzats per una especial inserció dels seus membres en el món secular d'avui), escampen per tot el món la Bona Nova de Crist, amb fets i amb paraules. Per això, cal reconèixer en ells i en elles uns grans testimonis de la nova evangelització de la nostra societat.

Per donar gràcies a Déu pel seu testimoni i per demanar-li que es puguin superar les dificultats que troben actualment, sobretot per manca de vocacions, el proper dijous, festa de la Presentació del Senyor, ens reunirem en una celebració de l'Eucaristia, a la catedral, a la qual invito especialment tots els religiosos i religioses del nostre Arquebisbat. La vida religiosa estic segur que pot entusiasmar també a molts noies i noies d'avui.

† **Luís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Brillant cloenda de l'exposició de Gaudí a Roma

► Mig miler de persones van omplir la basílica de Santa Maria in Trastevere de Roma, el passat dia 13 de gener, per assistir al concert de l'escolania de Montserrat amb el qual es clausurava l'exposició «Gaudí a Roma», que durant gairebé un mes i mig ha estat visitada per unes 30.000 persones al *Braccio di Carlo Magno*, al Vaticà. L'acte va estar presidit pel cardenal arquebisbe de Barcelona i pel cardenal secretari d'Estat vaticà, el salesià Tarcisio Bertone, amb la presència de diversos cardenals de la Cúria vaticana, l'abat de Montserrat, el ministre italià Andrea Riccardi, la presidenta del Parlament de Catalunya, Núria de Gispert, i l'ambaixadora espanyola davant la Santa Seu, Maria J. Figa.

GLOSSA

Gràcies, pares!

Un jove va adreçar una carta personalitzada als seus familiars més immediats el dia que va fer trenta anys: esposa, pares, germans i sogres. Als seus pares, entre altres coses, els deia: «Avui faig trenta anys, pares! Un bon moment per repassar la vida. Després d'una estona de pregària —ja sabeu que és on em trobo i on trobo Déu i el sento a prop—, he pensat que podia compartir els sentiments i les paraules amb les persones estimades. A vosaltres també us toca.

«Vull començar demanant perdó per parlar poc, per compartir poc i algunes vegades, quan ho faig, respondre amb poc tacte... Amb el naixement del nostre fill, m'he adonat de moltes coses: de com m'ha canviat la vida, del goig de veure'l créixer, de les dificultats i sacrificis que comporta, tot i que res em fa dubtar de la meravellosa felicitat de ser pare. Com us he d'agrair la vostra dedicació a mi i als meus germans, i ara també al nostre fill! Sempre us agrairé l'esforç que feu per estar a prop nostre...

«... Pare, m'agrada treballar amb tu i n'estic content, sobretot perquè m'has ensenyat a donar importància a la dimensió humana de la nostra feina. Tractem amb clients, tractem amb persones. En els treballadors que col·laboren amb nosaltres, hi has de veure persones. Ens hem de guanyar la vida, però hem de donar un

bon servei. Són frases teves. Gràcies pel teu mestratge!

«... Gràcies, pares, per la fe, per parlar-me de Jesús. Per ensenyar-me a pregar, per la pregària de la nit abans d'anar a dormir quan era petit, per la vostra pregària en els meus moments difícils; per portar-me a missa a la parròquia i per les explicacions que em fèieu quan us deia que m'avorria; pels anys a la catequesi i a l'escoltisme; per ensenyar-me a pensar en els altres i a compartir el que tinc; pel vostre testimoni de cada dia, per dir-me les coses com les veïeu encara que jo no ho acabés d'entendre, per escoltar-me i procurar comprendre'm, per més d'un "no" vostre que temps després vaig agrair... Gràcies, pares!»

La quotidianitat familiar contribueix a configurar una manera d'entendre la vida, de viure-la, de sentir-la. Els pares, amb les seves paraules i el seu fer, amb la seva dedicació i testimoni, esdevenen referents. Les Escriitures ens mostren sovint la importància de la benedicció dels pares als fills, i també la importància d'honorar els pares. Ho fem amb els actes, però també és important fer-ho amb les paraules, paraules que mostrin el seguiment del testimoni dels que ens estimen en el camí de construcció del Regne: «No canviïs les fites antigues, les que van posar els teus pares» (Pr 22,28).

Enric Puig Jofra, SJ

Una sentència del beat Joan XXIII

Aquest any s'escau el cinquantè aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II, acte celebrat al Vaticà el dia 11 d'octubre de 1962 i presidit pel papa Joan XXIII. El proper 11 d'octubre començarà l'Any de la Fe convocat per Benet XVI.

«La gentilesa és la flor de la caritat. És important que en el tracte amb les persones ens deixem endur per la tendresa del cor i procedir com les hauria tractat el Crist. Ben segur que Jesús seria més indulgent que no pas nosaltres.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisés digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb, vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: "Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà".»

► Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssi sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que ens distreguin.

► Evangeli segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: «Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana als esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Un profeta, de entre los tuyos, de entre tus hermanos, como yo, te suscitará el Señor, tu Dios. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb, el día de la asamblea: "No quiero volver a escuchar la voz del Señor, mi Dios, ni quiero ver más ese terrible incendio; no quiero morir." El Señor me respondió: "Tienen razón; suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les dirá lo que yo le mande. A quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre, yo le pediré cuentas. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le haya mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá".»

► Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Massá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 7,32-35)

Hermanos: Quiero que os ahorréis preocupaciones: el soltero se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. Lo mismo, la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, consagrándose a ellos en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien, no para poner una trampa, sino para inducirlos a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

► Evangelio según san Marcos (Mc 1,21-28)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos entraron en Cafarnaún, y cuando el sábado siguiente fue a la sinagoga a enseñar, se quedaron asombrados de su doctrina, porque no enseñaba como los escribas, sino con autoridad. Estaba precisamente en la sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo, y se puso a gritar: «¿Qué quieres de nosotros, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quién eres: el Santo de Dios.» Jesús le increpó: «Cállate y sal de él.» El espíritu inmundo lo retorció y, dando un grito muy fuerte, salió. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Este enseñar con autoridad es nuevo. Hasta a los espíritus inmundos les manda y le obedecen». Su fama se extendió en seguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.

Jesús guareix un endimoniat. Pintura de Rafael, segons una còpia de Penni. Museu del Prado (Madrid)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 2Sa 15,13-14.30; 16, 5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20 □ **dimarts**: 2Sa 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5, 21-43 ■ **dimecres**: 2Sa 24, 2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6 □ **dijous**: MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40 ■ **divendres**: Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29 ■ **dissabte**: 1Re 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34 ■ **diumenge** vinent, V de durant l'any (lit. hores 1a setm.): Jb 7,1-4.6-7 / SI 146 / 1Co 9, 16-19.22-23 / Mc 1,29-39.

Marc enceta l'activitat de Jesús amb la visita a la sinagoga de Cafarnaüm i un exorcisme sobre un home posseït d'un esperit maligne.

L'escena subratlla al començament que Jesús ensenyava a la sinagoga i que ho feia amb autoritat. Tanmateix no es diu què ensenyava. Això passa sovint a Marc: s'esmenta l'activitat docent de Jesús, però no s'explicita la doctrina de Jesús. Ara bé, el lector acaba de llegir poc abans que Jesús proclamava: «la sobirania de Déu és a prop, canviu de manera de pensar i cregueu».

Malgrat que la narració de Marc presenta l'entorn de l'escena: la sinagoga, els deixebles que acompanyen

Jesús, l'endimoniat i la gent que escolta, tanmateix el relat se centra en dos personatges: Jesús i l'esperit maligne. Un esperit maligne que, sorprendentment, parla en plural: «per què et fiques amb nosaltres? has vingut a destruir-nos? L'esperit maligne són molts» (cf. Mc 5,9). Més encara, un esperit maligne que, en afirmar que coneix la identitat de Jesús, vol situar-se per damunt de Jesús, vol dominar-lo. L'escena és una confrontació entre l'esperit maligne i Jesús. La reacció de Jesús («el més fort», Mc 1,7 i 3,27) és contundent: «calla i surt». Aquest esquema es repeteix en altres indrets (cf. 5,1-20).

L'escena es tanca amb una nova referència a l'autoritat de Jesús. Amb

això, el tema de l'autoritat de Jesús embolcalla tot el relat. També l'exorcisme és part d'aquesta sobirania de Jesús.

L'autoritat de la paraula de Jesús es fa palesa mitjançant actuacions plenes de poder. En aquest sentit estem davant d'un relat paradigmàtic: l'ensenyament de Jesús, en Marc, es dona sobretot mitjançant les seves actuacions taumatúrgiques. Els exorcismes en són un aspecte important (1,21-28; 1,32.34; 5,1-20; 9, 14-29). No n'hi ha prou amb ensenyar de paraula, cal fer el bé, cal mostrar amb accions la proximitat del Regne. És l'estil de Jesús que hem de fer nostre.

COMENTARI

Ensenyar i guarir

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

5. La fe és alliberament davant les forces del mal

Com que el món és dominat per les forces del mal, la predicació dels apòstols també ha de combatre aquestes forces. «En el seu seguiment de Jesús, el missatger exorcitza el món per fundar una nova forma de vida en l'Esperit Sant, que guareix de la possessió diabòlica» (Pesch). Com ho va senyalar sobretot Henri de Lubac, el món antic va experimentar la irrupció de la fe cristiana com alliberament de la por diabòlica que dominava llavors, malgrat un ambient d'escepticisme i d'il·lustració.

I avui passa el mateix per tot arreu on el cristianisme desfà les antigues religions tribals i assumeix les coses positives que tenien. Sant Pau mostra (1Co 8,4ss) que només la fe en un sol Déu i en el seu poder sobre el món allibera i «racionalitza» de debò el món. Quan Déu desapareix, només aparentment el món es torna més racional.

«Exhorcitzar», posar a la llum de la raó el món, que procedeix de la raó eterna creadora i de la seva bondat salvadora, un món que mostra l'empremta d'aquesta raó: aquesta és la tasca permanent i central del missatger de Jesucrist.

En el nostre món el cristià es veu amenaçat per una atmosfera anònima, «esperits de malícia en el aire» (Ef 6,10-12), que fan creure que la fe és ridícula i absurda. Tot fa semblar que l'home en particular i els pobles sencers es troben lliurats sense esperança a la influència d'aquests poders. El cristià sap que amb les seves forces no seria capaç de superar l'amenaça. Però també sap que, en la fe i en la comunió amb l'únic veritable Senyor del món, ha rebut el do de l'armadura de Déu, que, en la comunitat de tot el cos de Crist, pot fer front a aquests poders, tot sabent que el Senyor ens torna amb la fe l'aire pur, l'alè de l'Esperit Sant que, només ell, és capaç de guarir el món.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És un infantilisme?

Un dels pensadors que m'ha interessat més per aprofundir en la noció d'infantesa és el filòsof alemany Peter Wust. A través de la seva obra mostra com el cristianisme no és una opció infantil, sinó una opció que pretén descobrir, en tot ésser humà, l'infant que porta dins. No associa la infància a la immaduresa, sinó a l'obertura, a l'admiració, al desig de conèixer, a l'alegria, a la innocència i a la seguretat.

Cal ser molt prudents i corregir totes les projeccions humanes que posem en Déu, en imaginar-lo com un pare. El Déu de Jesús no és el pare que té en la ment Sigmund Freud, ni la imatge fixada en l'ànima de Franz Kafka. El pare despot del qual ens hem d'alliberar és una imatge que sovint ha estat traslladada a Déu. Amb raó és refusada. El Déu Pare ens crida a la llibertat, és aquella figura que ens provoca perquè siguem nosaltres mateixos, perquè construïm, amb responsabilitat, el futur i que l'edifici amb nosaltres.

Es tracta, al capdavant, de pensar la figura del Pare segons la imatge que ofereix la paràbola del fill pròdig. És respectuós amb la llibertat del fill petit fins a sofrir d'amor; és ple d'esperança en el seu retorn, sense tanmateix haver-ne impedit mai les decisions, està disposat al perdó i a la vida nova, sense recriminacions o retrets.

Comparteixo el criteri de Martin Buber quan afirma que la paraula *Déu* és la més exposada de totes les paraules i que ha estat embrutida, empastifada i manipulada en diverses èpoques i circumstàncies. Fins i tot se l'ha emprada per justificar actes bàrbars i cruels. En dir que és Pare, tota cautela és poca; perquè hi ha, fàcilment, projeccions biogràfiques en aquesta visió que poden tenir conseqüències fatals a l'hora de relacionar-se amb Déu.

Sempre m'ha interessat llegir i rellegir els mestres de la sospita; n'és una prova una monografia que porta, precisament, aquest títol: *Els mestres de la sospita. Marx, Nietzsche, Freud* (Barcelona, Fragmenta Editorial, 2007). M'ha semblat que han contribuït, decisivament, a purgar el concepte infantil de Déu.

Francesc Torralba
Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

29. ✠ Diumenge IV de durant l'any. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris diocesans (OD); sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

30. Dilluns. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià-Maria Wiaux, rel. La Salle.

31. Dimarts. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. Dimecres. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; sant Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. Dijous. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers

i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. Divendres. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscarí (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana; beat Joaquim de Siena, rel. servita.

4. Dissabte. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres, i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magin, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

INTENCIONS DEL SANT PARE (febrer)

General: Que tots els pobles tinguin ple accés a l'aigua i als recursos necessaris per al seu sosteniment quotidià.

Missionera: Que el Senyor sostingui l'esforç dels treballadors de la salut en el seu servei als malalts i a la gent gran de les regions més pobres.

ENTREVISTA

▶ TOMÀS MOLINA

Aportar solucions i estimar

«**H**em d'estar atents al que passa al nostre costat i que ens interpel·li; no pot ser que visquem despreocupats del nostre entorn. Jutgem la nostra capacitat de comprometre'ns i de com podem ajudar, i, si podem, fem-ho. Actuem. No val queixar-se, cal aportar solucions». Aquesta filosofia que en Tomàs Molina, casat i pare de tres fills, va aprendre a l'hora 3, intenta aplicar-la a casa, a la feina i a la seva vida diària. En Tomàs és cap de Meteorologia de TVC i president del Consell Català de Comunicació Científica.

Per què creu en Déu?

Creure en Déu és per a mi com estimar. Per a mi no hi ha un motiu concret pel que s'estimi una persona, i al mateix temps n'hi ha tants que costaria poder-los enumerar. Amb la fe em passa una cosa similar. Creure en Déu és un fet, una cosa que em passa, i que estic content que sigui així, perquè, tal com em passa amb la meva dona o els fills, ja no concebo la vida d'una altra manera. Podríem dir que és un do, una sort, un privilegi...? No ho sé, però és una realitat que m'acompanya i que m'ha fet com sóc.

Un científic ho té més fàcil o més difícil per raonar l'existència de Déu?

Jo no dono moltes voltes a les coses. Sí que sóc triplement curiós i desconfiat —pel meu nom, per científic i per periodista. Tot i això, no em sembla que a un científic li hagi de costar més que a un altre creure en Déu. Com que el coneixement cada dia és més ampli, la ciència pot explicar cada vegada més misteris, però no crec que arribi mai a descobrir el veritable Sagrament de la vida, o del bé, de la transcendència o de l'amor. El fet que fa que vulguem ser millors cada dia, que tinguem caritat, que sentim la nostra ànima, queden en una esfera que difícilment la ciència podrà explicar mai, i potser tampoc no cal.

Els comunicadors cristians tenen una certa por a l'hora de manifestar la seva fe?

En el món del periodisme, i en el meu en particular, has de tenir molta cura a mantenir un cert grau d'asèpsia de creences i de pensaments. No sé si és bo o dolent, però el nostre país és com és. Socialment, estem amagant la nostra tradició; i fins i tot diria que estem fent deixadesa de la tradició que ens van transmetre els nostres pares i avis. Traspassem als nostres fills les creences i les maneres de ser que ens van ensenyar a casa? Els periodistes, no; però la societat tampoc. Alguna cosa hem de recuperar a casa perquè ens permeti beneir la taula sense vergonya, posar un Sant Crist a la paret, i un *Déu vos guard* a la porta!

Òscar Bardaji i Martin

CULTURA DE LA COMPASIÓN

La presencia de Dios en los más vulnerables

Heme aquí en Kenia (mayo del 2008).

Soy un peregrino. Todos somos peregrinos. Mi vida ha sido una peregrinación y pronto llegaré al umbral de mis 80 años. Esto me motiva. ¿Qué voy a descubrir al cruzar este umbral?

Espero y oro para que, cuando llegue el tiempo de la debilidad para mí, pueda reír, alegrarme y ser feliz con lo que se me dé...

Al acercarme al final de este período de mi vida, lo vivo como un tiempo apacible. En el futuro viajaré menos y ya no visitaré a las comunidades (de El Arca y de Fe y Luz).

Mi sueño ahora es vivir en mi comunidad, en mi hogar, y llevar una vida sencilla en Trosly. Trataré de vivir lo que he dicho durante tantos años, con la esperanza de ser un apoyo y no una carga para mi comunidad, tratando de profundizar mi relación con Jesús y con mis hermanos y hermanas. Mientras pueda, continuaré dando retiros en La Ferme, el pequeño centro espiritual en el corazón de El Arca. Mi alegría es anunciar a Jesús y el amor de Dios, anunciar la presencia de Dios en aquellos que son los más vulnerables y anunciar también la humildad y la vulnerabilidad de Dios.

Así pues, soy un peregrino deseoso de vivir bien la última etapa de mi vida, no como una pérdida de actividad, sino como el descubrimiento de una nueva forma de vivir. También me doy cuenta de que El Arca y todas nuestras comunidades son como peregrinos. Los peregrinos se dirigen hacia un lugar santo y sus corazones quieren ser santificados. Una peregrinación está llena de imprevistos. La única seguridad que tienen los peregrinos es saber adónde van: el lugar santo...

Jean Vanier
(Escritos esenciales,
Ed. Sal Terrae)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Candelera 2012. XXIV diada de la gent gran. Dijous 2 de febrer (17 h) a la basílica de Sant Josep Oriol celebració eucarística presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach.

Formació carmelitana. El P. Xavier Miró, c.d., presentarà els capítols 13 i 14 de *Las Fundaciones* de Sta. Teresa d'Àvila amb la conferència «Fundació dels carmelites descalços». Dilluns 30 gener (20 h a Av. Diagonal 424, Barcelona) i (21.30 h a c/ St. Miquel 44, Badalona).

Monasterio de la Visitación (Paseo Valle Hebrón 256, t. 934 281 620). Hora Santa jueves 2 febrero (22-23 h) en que se celebra la misa anticipada del 1r viernes de mes.

Santuari de Sant Josep de la Muntanya. A partir del proper diumenge 5 de febrer i fins al 18 de març (19 h) Mn. Francesc Prieto, rector de la Pquia. de Sant Isidre Llauredor de l'Hospitalet de Llobregat i delegat episcopal per a la Vida Consagrada Activa, predicarà els «Set Diumenges de sant Josep».

Amics del pare Pio de Pietrelcina. Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Pròxima sessió, dilluns 30 gener (18.15 h) a la parròquia de la Concepció (c/ Llúria 70, t. 934 576 552).

Pastoral del Sord. Diumenge dia 5 de febrer (11.45 h), Missa (interpretada en llengua de signes) en record del venerable P. Jaume Clotet, a la parròquia del Cor de Maria (c/ Sant Antoni M. Claret, 45). A les 13 h, acte d'homenatge al monument de frai Ponce de León, al Pg. Sant Joan / Traversera de Gràcia, organitzat pel Casal de Sords de Barcelona.

CURSETS

Diplomatura i llicenciatura en Ciències Religioses a l'ISCREB. Després de cursar el batxillerat/diplomatura, l'alumne pot, amb dos cursos més, obtenir la llicenciatura en Ciències Religioses, escollint entre l'especialitat de Teologia Bíblica o la de Diàleg Interreligiós, Ecumènic i Cultural. Presencial: Matrícula oberta del 30 de gener al 10 de febrer. Informació: de dilluns a divendres, de 17 a 21 h. Horari classes

JORNADA MUNDIAL DE LA VIDA CONSAGRADA

«Vine i segueix-me» (Mc 10,21)

Vida Consagrada i Nova Evangelització

Coincidint amb la festa litúrgica de la Presentació del Senyor al Temple, se celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada.

Aquesta jornada, instituïda pel beat Joan Pau II l'any 1997, té caràcter universal perquè «la missió de la vida consagrada no es refereix només als qui han rebut aquest especial carisma, sinó a tota la comunitat cristiana».

Els consagrats (religiosos, religiosos, membres de les societats de vida apostòlica, instituts seculars, monjos i monges contemplatives, verges i viudes consagrades) contribueixen de manera definitiva a l'evangelització donant-li l'esperit profètic que prové de la radicalitat de la seva opció evangèlica oferint la seva vida a Déu i al servei dels germans.

La dimensió eclesial de la jornada es manifesta en la pregària que tot el poble de Déu ofereix pels consagrats, valorant el testimoni dels qui han elegit seguir Crist de prop mitjançant la pràctica dels consells evangèlics, i en la celebració eucarística que el nostre cardenal arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, convoca i presideix el dijous 2 de febrer, a les 7 del vespre, a la S.E. Catedral de Barcelona.

En comunió amb el nostre pastor diocesà, tots els fidels són convidats a celebrar i agrair el do de la Vida Consagrada a la nostra Església particular.

Francesc Prieto, pvre.

Delegat episcopal per a la Vida Consagrada

presencials de 18.30 a 21 h, c/ Diputació 231, 08007 Barcelona, tel. 934 541 963, www.iscreb.org, secretaria@iscreb.org.

Fundació Balmesiana (c/ Duran i Bas, 9). «Emperador cristià i emperador pagà: imatge i representació. Religió i política a l'Imperi Bizantí als segles IV i V», amb Pau Valdés. Dijous 9, 16 i 23 febrer (19-20 h). Informació: t. 933 026 840 o secretaria@balmesiana.org.

Frustracions i esperança a 50 anys de Concili. Els dilluns 6, 13, 20 i 27 de febrer (11.30-13 h), amb Antoni Bentué, professor de la Universitat de Santiago de Xile, al Centre d'Estudis Pastoral (Rivadeneyra 6, 3r). Informació: t. 933 174 858.

Curs de postgrau en patrimoni cultural (segona edició). El 23 de febrer s'inicia la segona edició del curs de postgrau en patrimoni cultural (especialització en patrimoni eclesial). Curs de tarda-vespre (dimarts, dimecres i dijous, de 18 a 21 h), del 23 de febrer al 31 de maig. Més informació: Facultat de Filosofia de Catalunya (c/ Diputació, 231) (t. 934 534 338) i www.filosofia.url.edu.

BREUS

XXXI Premio Mundial Fernando Rielo de Poesía Mística. Nombre hacia Dios, del poeta salvadoreño David Escobar Galindo,

ha sido galardonado con el XXXI Premio Mundial Fernando Rielo de Poesía Mística, de entre los 12 finalistas de 8 países, seleccionados entre 271 obras procedentes de 34 países. El poeta granadino, afincado en Cádiz, Luis Valverde Maldonado ha obtenido una Mención de Honor, con publicación de la obra, por su poemario de sonetos *Cleofás*.

Inauguració dels locals de la Fundació Comtal. El passat 19 de desembre la Fundació Comtal inaugurà els nous locals que porten el nom de «Germà Joan Lluís Casanovas». Els locals estan situats al carrer de Sant Pere Mitjà, 81 de Barcelona. És una obra al servei dels infants i joves en situació de risc al barri de Ciutat Vella de Barcelona. En la foto, el Gmà. Josep Guiteras, president de la Fundació Comtal i visitador provincial de La Salle

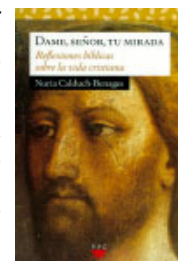
Catalunya, i la Sra. Maria Serra, directora en funcions de la fundació. S'ha donat a aquests locals el nom del germà de La Salle Joan Lluís Casanovas, ja traspasat, un religiós que donà el testimoni d'una gran sensibilitat social i visqué totalment dedicat als infants i als joves més necessitats.

Pelegrinatge de Catalunya Cristiana a Montserrat. Aquest tradicional romiatge de Ràdio Estel i de *Catalunya Cristiana* es va celebrar el dissabte 3 de desembre, amb una presència dels amics i col·laboradors d'aquests dos mitjans de la nostra Església, acompanyats dels seus fills i filles (fotografiats aquí amb el Sr. Cardenal). El P. Abat, rebent als romeus, els va dir que aquests mitjans són avui molt necessaris i que «els seus missatges traspugen humanitat».

PUBLICACIONS

Dame, Señor, tu mirada, de Núria Calduch Benages. Libro de reflexiones bíblicas para la vida cristiana, del cual es autora esta religiosa, que es especialista i profesora de Sagrada Escritura i colaboradora de nuestra publicación. El libro está editado por PPC y la autora lo dedica a su congregación, las Misioneras Hijas de la Sagrada Familia de Nazaret, fundadas por san José Manyanet Vives. Trata temas como la familia, la afectividad, el cuerpo, la mirada de Dios, María de Nazaret y otras mujeres de la Biblia. Este libro no va dirigido a un público especializado, sino a todas aquellas personas que desean profundizar en su vida cristiana, en especial las familias religiosas.

PALABRA Y VIDA

Los religiosos y la evangelización

Para las comunidades eclesiales son una auténtica riqueza los hombres y las mujeres que por amor a Dios y a los hermanos viven más radicalmente las exigencias del bautismo recibido. Estos cristianos y cristianas son conocidos en la Iglesia como los que viven una vida consagrada a Dios, siguiendo radicalmente a Jesús en la castidad, la pobreza y la obediencia. Han escuchado y acogido la invitación del Señor: «Ven y sígueme.»

Estas palabras que se leen en el Evangelio de san Marcos han sido escogidas para la celebración de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, instituïda para toda la Iglesia por el beato Juan Pablo II, el año 1997. Tal jornada se celebra cada año el día 2 de febrero, fiesta de la Presentación de Jesús en el templo de Jerusalén. En esta fiesta, dicha presentación es como un símbolo de la ofrenda que los religiosos y religiosas hacen de sus vidas a Dios.

Sintonizando con una de las mayores preocupaciones de la Iglesia actual, se ha elegido este lema: «Vida consagrada y nueva evangelización». En realidad, la vida consagrada es en el mismo corazón de la Iglesia como un elemento decisivo para el cumplimiento de su misión, que esencialmente consiste en evangelizar; esto es, proponer la persona y el Evangelio

de Jesús a todas aquellas personas que no le conocen o que, conociéndole de algún modo, no viven con suficiente conciencia y responsabilidad la respuesta a Dios por medio de la fe. La vida consagrada es un don precioso y necesario también para el tiempo actual y para el futuro del pueblo de Dios, ya que pertenece íntimamente a su vida, a su santidad y a su misión.

La presencia de estos hombres y estas mujeres en la Iglesia y en el mundo interesa a todos. La historia de nuestros pueblos y ciudades no se puede escribir sin contar con la presencia y las obras de muchos monasterios y congregaciones religiosas. Pensemos en la construcción espiritual y cultural de Europa y también en las instituciones religiosas en el campo de la enseñanza, del cuidado de los enfermos, de la asistencia a los ancianos, a los pobres, a los marginados, a personas con disminuciones, etc.

Hace unos años, por iniciativa de la Unión de Religiosos de Catalunya, se hizo un riguroso estudio sociológico sobre el servicio que los religiosos y religiosas desempeñan en nuestra sociedad. Se constató que ellos y ellas están sobre todo presentes en aquellos grupos de nuestra sociedad en los que es más necesaria una asistencia social.

Por eso son muy justas las palabras que sobre los religiosos y las religiosas dijo el Concilio Vaticano II: «Nadie ha de pensar que los religiosos se desentienden de los hombres o bien son inútiles para la ciudad terrenal». Al contrario, unos y otras, sea en los monasterios, en las órdenes y congregaciones, en los institutos seculares (caracterizados por una especial inserción de sus miembros en el mundo secular de hoy), extienden por el mundo entero la Buena Noticia de Cristo, con hechos y con palabras. Por eso, se ha de reconocer en ellos y ellas a unos grandes testigos de la nueva evangelización de nuestra sociedad.

Para dar gracias a Dios por su testimonio y para pedirle que se superen las dificultades que encuentran en la actualidad, sobre todo por falta de vocaciones, el próximo jueves, fiesta de la Presentación del Señor, nos reuniremos en la catedral para celebrar una Eucaristía a la que invito especialmente a todos los religiosos y religiosas de nuestro Arzobispado. Estoy seguro que la vida religiosa puede también entusiasmar a muchos jóvenes de hoy.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona